

ŠIČKÁM

Za mašinou s tuhým tělem
sedí ženy podvečerem:
„sviť žárovko sviť,
ať mi šije niť.

Šiju, šiju huboroušky,
proti virům nemám zkoušky,
sviť, žárovko, sviť,
ať mi šije niť.

Dnes je čtvrtek, zejtra pátek -
rozstříhám i módní šátek:
sviť, žárovko, sviť,
ať mi šije niť.

Zelené šaty, botky rudé,
brzy virus zničen bude:
sviť, žárovko, sviť,
ať mi šije niť."

Ráno, raničko šička vstala,
roušky si v uzel zavázala:
„Půjdu, matičko, roušky prát
musím je celé dezinfikovat"

„Ach nechod', nechod' mezi
lidi,
v testech se staly už i chyby
Já měla zlý té noci sen:
nechod', dceruško, bez
roušky ven.

Virus se tobě vyhýbal,
asi se české šičky bál,
v sukničce jako z vodních
pěn:
nechod', má šičko, k lidem
ven.

Bílé šatičky smutek tají,
v perlách se slzy ukrývají,
a pátek nešťastný je den,
nechod', má šičko, k lidem
ven."-

Nemá šička, nemá stání,
dávat roušky ji cos pohání,
roušky všem dodat ji teď nutí,
nic doma, nic jí po chuti. -

První roušku už lidem dala -
zakryla ústa, naději dala,
po ochraně teď šité od srdce
zavířilo se rychle velice.

Narazil u nás virus tvrdě,
české šičky to vzaly hrdě,
na mapě zkázy co světu dal
zelený mužík dotleskal.